

อนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

คุณประยงค์ หงสกุล

เมรุวัดธาตุทอง ถนนสุขุมวิท กรุงเทพฯ

วันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

อส
ป362อ
2518

๐๙๖

๖๐๗

วันที่ 4 / กค / 37.
 เลขทะเบียน ๐44๘
 เลขหมู่ ๐๐๗
 ๖36๒ ๕
 2598

พลอากาศเอก หะริน พงษ์กุล
 มอบให้ห้องสมุดรัฐสภา

สมาชิกรัฐสภา

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961132337

คำปรารภในการจัดพิมพ์

หนังสือ ลำนากาพย์ อินทรวีเชียรฉัตร ปกติกคาถาแปล และ กายกศาสตร์คำกลอน เป็นหนังสือเก่าเคยใช้สวดในการตั้งศพ บำเพ็ญกุศลมาแล้ว ประมาณ ๕๐ ปี ต้นฉบับชำรุดขาดเปื่อยเต็ม ที่ เป็นถ้อยคำที่ไพเราะฟังแล้วเกิดธรรมสังเวชจิตใจเป็นกุศล พระยาสมบัตยาริบาล ผู้แต่งท่านก็ล่วงลับไปเสียนานแล้ว หาก ท่านสามารถทราบด้วยญาณวิถีทางหนึ่งทางใด ข้าพเจ้ากราบขอ ประทานอนุญาติไว้ในที่นี้ด้วย ประโยชน์ใดอันเกิดจากได้พิมพ์ หนังสือนี้เพื่อเป็นธรรมทานการกุศล ขออำนาจสมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นบัจจยัตถ์บันดาล ให้ท่านผู้แต่ง สมบัติห้องสมุดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประสพอภีรุมผลในสุคติ สัมปรายภพนั้น ๆ เทอญ

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ

คุณประยงค์ หงสกุล
เจ้าพิช โทณจุก เมื่ออายุยังเยาว์

ประวัติ

คุณประยงค์ หงสกุล เกิดเมื่อวันที่ ๑๒ เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๒๗ ตรงกับวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๔ บัวอก ที่บ้าน เจ้าคุณตาพระยาอภัยรณฤทธิ์ (เวก ยมาภัย) ถิ่นนเจริญกรุง กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรคนใหญ่ของพระยาสามภพพ่าย (เจริญ หงสกุล) และคุณหญิงอาบสามภพพ่าย จ.จ. (สกุลเดิม ยมาภัย)

เมื่อเยาว์วัยได้เข้าไปอบรมในพระบรมหาราชวัง กับคุณอา คือ คุณผาด หงสกุล เวลานั้นรับราชการในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชการที่ ๕ ครั้นเมื่ออายุครบกำหนดโกนจุก ตามประเพณีโบราณ ได้รับพระมหากรุณาธิคุณ จากสมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนี พระพันปีหลวง โปรดเกล้าให้แต่งตั้งโกนจุก พระราชทานเงินทำขวัญโกนจุก ๑ ชั่ง สมเด็จพระศรีสวรินทิราบรมราชเทวี พระพันวัสสาอัย-

ยิกาเจ้า พระราชทาน ๑๐ ตำลึง ท่านเป็นหลานผู้หญิงคนแรก
 ของเจ้าคุณตา และ เจ้าคุณปู่ พระยาราชนครินทร์ (ทัต หงสกุล)
 เป็นเหตุให้เจ้าคุณทั้งสอง มีความเมตตารักใคร่มากจึงมีเจ้านาย
 ชั้นผู้ใหญ่ เช่น สมเด็จพระปิตุลาเจ้าฟ้า กรมพระยาภาณุพันธุวงศ์
 วรเดช และอีกหลายพระองค์ เสด็จทรงตัดจุกและประทานน้ำพระ
 พุทธมนต์ ประทานเงินทำขวัญโกนจุกทุกพระองค์ คุณประยงค์
 หงสกุล เป็นผู้มืปรกตินิสัยเป็นผู้ใหญ่ เป็นการเป็นงานมาตั้ง
 แต่อายุยังน้อย ประมาณเพียง ๑๕-๑๖ ปีเท่านั้น รับหน้าที่เป็น
 แม่บ้านปรนนิบัติ คุณพ่อ คุณแม่ รับภาระทำกิจการงานแทน
 ปกครองห้อง และบริวาร ด้วยความเมตตาเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เลี้ยง
 คุให้ได้รับความสุข ครั้นเมื่อมีอายุมากขึ้น ชอบเลี้ยงเด็ก หลานๆ
 แม้จะมีคนเลี้ยงท่านก็ช่วย หนุนนอมเลี้ยงด้วยความรัก ให้ความ
 อุปการะจนโต ครั้นหลานโตแล้ว ท่านก็รับเด็กลูกบริวารในบ้าน
 ขึ้นมาพุ่มพักเลี้ยงดู เจ็บไข้ก็เป็นธุระทำการรักษาทั้งๆที่มีมารคา
 อยู่ด้วยครั้นโตแล้วมารคา จะพาไปไหนๆ หรือให้ใครก็แล้วแต่

ท่านเลี้ยงเพราะเมตตา เมื่อเจ็บไข้ก็ดูแลรักษาให้หายป่วยไข้ มีชีวิตรอกอยู่เป็นสุขเท่านั้น ท่านเป็นผู้มีใจศรัทธาเลื่อมใส ในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก ทำการกุศลในพระศาสนาทุกชนิด นับตั้งแต่บวชสามเณรเปรียญ ให้เป็นพระ บวชเณรที่เคยอุปถัมภ์ให้เป็นพระ บริจาคเงินเป็นจำนวนแสนสร้างกุฏิ ถวายวัดโพธิ์สัมพันธ์ จังหวัดชลบุรี ซื้อสวนส้มถวายจิตตภาวัน ถวายค่าอาหารภิกษุสามเณร และช่วยในการซ่อมโบสถ์ซ่อมวิหารซ่อมศาลาช่วยในการทอดกฐิน ไครมาแจกซองขอให้ช่วยกฐิน ผ้าป่าท่านเป็นหยิบเงินให้ด้วยความปีติยินดี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ท่านไปพักจำพรรษา ที่คณะซีหลังวัดปทุมวนาราม มีความปราบปลื้มปีติยินดีเป็นอันมาก ที่ได้ทำบุญทุกวันได้เห็นพระสงฆ์ เข้าชั้นก็สั่งให้ชื้อถ้วยชาม สำนักรับคาวหวานช้อนช่อม นิมนต์พระมารับถวายทั้งชุด ๓ องค์บ้าง นิมนต์มานั่งในที่อยู่ห้องค์บ้าง ชุดแต่ละจะนึกได้ นำไปถวายที่วัดบ้าง แต่เสียดายอยู่ไม่ได้นาน เกิดเพลิงไหม้ที่หลังวัดปทุมวนาราม เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ใกล้กับที่อยู่-

มากทำให้หลานเป็นห่วง จึงรับกลับมาอยู่บ้านตามเดิม ท่านเป็นผู้มี (ปุพฺพเพกตปุญฺญตา) ความเป็นผู้มีบุญได้สร้างสมมาแล้วในอดีตชาติ บัจจุบันท่านก็มี (อตุตฺตสมฺมาปณฺธิจ) ท่านตั้งตนไว้ชอบ มีความประพฤติดีมีศีล ๕ บริสุทธกรรมบถ ๑๐ กายวาจาสะอาด ไม่ได้ทำบาปกรรมความชั่ว แต่ประการใด เมื่อถึงคราวจะแตกดับ จึงไม่ปรากฏว่ามีทุกข์เวทนาปวดร้องครวญครางเลยแม้แต่น้อย เป็นแต่กำลังน้อยลงไปลุกขึ้นเองไม่ไหว ต้องพุงลุกขึ้นนั่งรับประทานอาหาร พุงลุกขึ้นปัสสาวะ อุจจาระและอ่อนแรงลงทุกที พุคแต่พระอรหันต์บ้าง สัมมาอรหันต์บ้าง สัมมาสัมพุทธโธบ้าง สุกแต่จะนึกอะไรออก อาหารก็ยังรับประทานได้ บริกรรมแต่สัมมาสัมพุทธโธ จนพุทไม่ออกเลยนอนนิ่งๆ หลับตาเว้นอาหารสัก ๒-๓ มื้อเท่านั้น หมอมาให้น้ำเกลือฉีดยาบำรุงหัวใจ ไม่ได้ผล นอนสงบนิ่งหายใจแรงๆ แล้วก็ค่อยอ่อนลงๆ ทุกที ถึงเช้าวันที่ ๒๙ เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ เวลา ๘ น. ๑๕ นาที ก็ดับสนิท รวมอายุได้ ๘๘ ปี ๗ เดือน ๑๖ วัน

สมดังพระพุทธภาษิตที่พระตรัสไว้ว่า (นหิโสอุปกุกโมกฺติ
 เยนชาตานิมิยฺเว) ความเพียรอันเป็นเหตุไม่ตายของผู้ที่เกิดมา
 แล้วนั้นไม่มีเลย

(ขรมุปีตุวามรณ) แม้อยู่ได้ถึงชราก็ต้องตาย (เอวฺรฺมฺมา
 หิปาณิน) เพราะคนทั้งหลายย่อมมีอย่างนี้เป็นธรรมดา

คุณประยงค์ หงสกุล เป็นพี่ผู้หญิงคนใหญ่ ข้าพเจ้าเป็น
 น้องผู้หญิงเล็ก มีอายุห่างกันมากท่านจึงเป็นผู้มีอุปการะคุณ แก่
 ข้าพเจ้าอย่างสูงสุด มาตั้งแต่เล็กจนโต แม้แต่ถึงวัยชราแล้ว ท่าน
 ก็ยังให้ความอุปการะ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ายั่งยืนของพระคุณไม่พอ

ขอให้กุศลใดๆ ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วแต่อดีต และ
 บำเพ็ญในปัจจุบัน และที่จะได้บำเพ็ญในอนาคตภายหน้า มีทาน
 ศีลภาวนาอันเป็นเครื่องละกิเลส เสร้าหมองแห่งจิต ขอबारมีอํ
 นาจแห่งกุศลทั้งปวงนี้ จงเป็นพลวบัจจยัตถบาล์กาลให้ คุณประยงค์

หงสกุฎ พี่ที่รักและเคารพยิ่ง ของข้าพเจ้า จงได้ประสบอิฏฐคุณ
มณูญผลสูงสุด ในสัมปรายภพโลกสวรรค์นั้นๆ เทอญ

ประพิศ หงสกุฎ
คณะชื่สงบจิตต์ หลังวัดปทุมวนาราม

คุณประยงค์ หงสกุล
นั่งอยู่ในรถเข็นกับน้อง วันไปฉลองกุฏิ
วัดโสมพันธ์ ริมทะเลพัทธยา
เมือ พ.ศ. ๒๕๑๕

นโนตัสสา	ระหันตัสสะ
ภะคะวันตัส	สะตาทโท
วิสุทธิเท	วะภูตัสสะ
สัมมาสามัญญ	สุโพธิโน
นโมธัมมัส	สะเตเนวะ
สุอัคราตัส	สะลัมพะโส
ภกัตสะเจ	สะโทสัสสะ
โมหัสสะจา	ภามาฎิโณ
นะโมสุปฺปญ	ญะเขตตัสสะ
สังฆัสสะทັบ	มะธาริโน
สัทฺตุสาสะ	นะการิสสะ
สัจจาภิสะ	มิตาวิโน

บทที่ ๒

อจิวัตยกาโย

นุทโทอเปตวิณฺณาโน

โอ้กายไม่นานหนอ

คุดฟองแห่งน้ำหมาย

สิ้นลมแห่งหายใจ

ห่อนมีสิ่งสำคัญ

ทอดทิ้งคุดก่อนสิ้น

พองช้าเน่าค้ำเขี้ยว

คุดเกิดท่านทั้งหลาย

ควรปลงปัญญาทาง

พยานปรากฏแก่

ควรคติวินิจจำ

ปจฺวอิธเสสฺติ

นිරตถํวกลิงฺครํ

บังเกิดก่อนแล้วกลับกลายเป็น

แล้วแตกดับโดยฉับพลัน

ชีพดับโดยไม่กลับหัน

เพื่อประโยชน์สักนิกเดียว

กลิ้งเหนือพื้นสุธาเที่ยว

ส่งกลิ่นฟุ้งไม่เว้นวาย

บุรุษนายคนนาง

ประระมัตถ์อรรถธรรม

จักขุแท้ไม่ปิดงำ

หีบศพพ่นอันแลเห็น

บทที่ ๓

อชฺเชวกิจฺจมาตปฺปํ

มहिโนสํครนฺเตน

ชีวิตความเป็นอยู่

โกชณฺณามรณํสุเว

มหาเสเนนมจฺจุนา

ใครห่อนรู้กำหนดกาล

เพียงแต่จะประมาณ
 ความตายไม่เลือกหน้า
 มีจนชนทุพะลัง
 หรือใครจะโกรธกริ้ว
 หรืออ่อนหย่อนกาโย
 หรือให้แก้วเงินทอง
 หรืออ้อนวอนจำนัญ
 มัตะยราชไม่ยำเียง
 ไม่รับค้ำับใคร
 ถึงคราวแล้วเร่งรีบ
 คุจนายเพชรฆาตฟั่ง
 ลงคาบโดยทันใด
 เชือกซ้ำกระหน้าคอ

เร็วและซ้ำก่อนหน้าหลัง
 กระจัศราพราหมาณัง
 และเรื่องฤทธิ์อิศโร
 ชักหน้าหนีมุโมโท
 น้อมค้ำับอัภิวันท์
 เป็นกำยกองมากครามครัน
 ค้ำ้วยคำหวานสมานใจ
 และไม่เกรงผู้ใดใด
 และไม่เอื้อไม่กรุณัง
 เข้าค้ำับบิณฑวงชีวัง
 ค้ำับัญชาไม่รารอ
 พ้นลงไปทีตรงคอ
 แห่งนักโทษก็ปานกัน

บทที่ ๕

สพฺพเพสฺสตามรณฺติจะ
ตถเวทํหิมริสุสามิ

ไอ้สัตว์ทั้งหลายเกิด

ย่อมจักบัลลุตล

หรือสัตว์ที่ตายอยู่

ไม่ยึดไม่ยืนนาน

แม้เราก็นั้น

เราคงจักต้องตาย

เออเราไม่สงสัย

เห็นแท้แน่ใจเดียว

นี้แหละท่านทั้งหลาย

จงเร่งพิจารณา

ยถาทณฺเฑนโคปาโล

เอวัชราชมจฺจุจ

ยะถามีฉนฺไก

มริสุจฺมริสุสเร

นตฺถิเมเอตฺถสํสโย

เอากำเนิดมาเป็นตน

มะละชีพทำลายลาญ

อีกสัตว์ผู้จักวายปราณ

เหมือนกันสิ้นไม่เว้นวาย

ไม่บิตผันหรือกลับกลาย

ตามไปตุจจะพิมพ์เดียว

นึกตกใจคิดหวาดเสียว

และไม่มีที่สงกา

ฟังบรรยายที่กล่าวมา

เมื่อแจ้งแล้วไม่กลัวตาย

คาโวปาเชติโคจริ

อายุปาเชนฺติปาณินิ

ชีวิตใช้อุปมา

คุณนายโกปาลา
ก้าวไปก็ไกลถึง

นายโคฆาฏกอยฟาคพัน
ตั้งเราทุกคน
คืนวันอันชรา
มัตะยุราชคือความตาย
ไม่เลือกกว่าใครใคร
เชือกแหะจำแหละจิต
ทอดทิ้งศรีร้าย

อุปนิสัยชีวิตมปุปมายุ
เอตถิยัมรณเปกขมาโณ

ชีวิตเป็นอยู่นั้น
เพราะเหตุความชรา
จะร้องให้ใครช่วย
ญาติมิตรสันทงหลาย
เมียมึงและบุตรรัก

จุงโคชักสู่หลักกัณฑ์
ที่สำนึกจะอาสัจ

ชีวะม้วยด้วยอาญา
ปฏิสนธิเกิดมา
นำยาตรเยื้องเปลื้องสิ้นไป
ดูคาบร้ายคมเหลือใจ
หนุ่มแก่เด็กแลปานกลาง
ให้ปลดปลิดชีวาว่าง
ทุกถ้วนหน้ากณาชน
ชรุปณิตสุสนสนุดิตาณา
ปุกุณานิกิราตสุขเวหानी
ส่วนของมันน้อยหนักหนา
เร่งเร้ารีบบีบคั้นกาย
ไม่ให้ม้วยชีวาวาย
อีกบิตรและมารดา
อยู่พร้อมพรักทั้งชายชวา

มฤตยูอาจุมา
 คุก่อนท่านทั้งหลาย
 ให้เร่งคิดจำนงก์
 ความดีคือบุญนั้น
 ให้สบสุขเลิศล้ำ
 อย่าพึ่งแต่สนุก
 รื่นเริงบรรเทิงกาย
 ควรรู้สึกสำนึกตัว
 ชิวังไม่ยั่งยืน

อุปฺปมาโทมตฺปทํ
 อุปฺปมตฺตทานมฺยฺนตฺติ

ความไม่เมาทั่วไป
 ไม่เมาไม่ทะยาน
 เป็นทางบทธรร
 มัตะยฺรราชหรืออาจเมียง
 ความเมาทั่วไปนั้น

ปล้นชีวิตให้พลิกปลง
 ที่มุ่งหมายตัดความหลง
 สิ่งใดดีให้เร่งทำ
 จะป้องกันช่วยแนะนำ
 พันสิ่งชั่วไม่กลัวกราย
 คิดว่าสุขและสบาย
 หัวเราะร่าเฮฮาครื้น
 อย่าเมาแม้คิดฝ่าฝืน
 ทุกถ้วนหน้าภคณาชน

อุปฺปมาโทมจฺจุโนปทํ
 เยปมตฺตตายถามตา
 รู้แจ้งในกายสังขาร
 ในรูปรสและกลิ่นเสียง
 สู่อมรนิเวศเวียง
 และจะมองไม่แลเห็น
 คือใฝ่ฝันทุกเข้าเห็น

เมายังในสิ่งเบญ
 เป็นทางจะก้าวสู่
 ความตายย่อมระคม
 นระชาติทั้งหลายไค
 ถึงแม้อควายปราณ
 นระชาติทั้งหลายไค
 แม้ชีพไม่ทำลาย
 นี้แหละท่านทั้งหลาย
 พังแล้วจงได้มี

นิริยंपาปกมฺมนฺตา
 ตสฺสมากเรยฺยกฺกฺขฺยาณิ
 ปุณฺณานิปรโลกสุมิ
 นระไคกระทำบาป
 ช่าสทวให้บัตโดย
 อิกทงลวงกามิจฉา

จะกามาคุณารมณ
 มฤตะยุประสพสม
 ติตคามปลันชีวาลาญ
 อย่าหลงไหลเมาชมซาน
 ก็จรวะไม่ตาย
 ผู้มีใจอันเมามาย
 ก็ประคจุม้วยซึ่งชีวิ
 ฌณาชายหมู่สตรี
 กมลมุ่งกำหนดจำ
 ปุณฺณกมฺมาจสุคฺคตี
 นิจฺจยิสมฺปรายิกิ
 ปตฺติจฺจาโหนติปาณินิ
 อันยุงหยาบร้ายเหลือใจ
 หยิบฉวยฉกปลันสคมภ
 ตีมสุราเมาชานชม

มุสาตำระงม

ผู้นี้จะรับผล

รับโทษทุราจาร

ครั้นว่าสิ้นลมปราณ

สู่รอกหมกไฟฟอน

นระโตจำศีลสร้าง

ในชาติที่เป็นคน

ครั้นตายวายชีวา

จะนำไปสู่ราญ

คูราทำนทั้งหลาย

จงจำข้อสำคัญ

อุปมาทำปัสสนุตติ

อุปมตฺโตอุโกตฺเต

ทิฏฺฐุจฺเจมฺเมจโยตฺโต

อตฺตภาภิสฺมยาสีโร

สื่อเสียดทานให้ร้ายฉาน

ได้ทุกข์ทนทรมาร

คุกตรางเป็นเรือนนอน

นิริยะบาลย่อมพาจ

เป็นเที่ยงแท้ได้แก่ตน

ให้ทานบ้างทำกุศล

จะอยู่สุขเกษมसानต์

ผลอำนาจแห่งศีลทาน

เสวยสุขสว่างสวรรค์

หญิงแลชายถ้วนหน้ากัน

คิดเกรงบาปอันหยาบคาย

ปฺนุณฺณกิริยาสุปฺนุฑฺธิตา

อริคณฺหาติปฺนุฑฺธิโต

โยจตุโถสฺมปฺรายิก

ปฺนุฑฺธิโตติปฺนุจฺจติ

ชนาโคไม่ประมาท
 ค้ำยันไม่ละเมิน
 ย่อมนำซึ่งประโยชน์
 คือสบโดยทันใด
 สืบไปในเบื้องหน้า
 ให้สบสิ่งพึงพอ
 ควรเรียกว่าบัณฑิตย์
 ไม่แตกผิตระบอง
 กวรถี่สาธุชน
 คุจคำรำพรรณา
 อทาสีเม อกาสีเม
 เปตานิทุกขิณัทชชา
 นหิรุณณวาโสโกวา
 นคัมเปตานิมตฺถาย
 อยญจโฆทกขินาทินนา

หมุ่นักปราชย์อมสรรเสริญ
 ชำระจิตต์ให้ผ่องใส
 ทั้งสองโสศให้เป็นไป
 เฉพาะหน้าไม่รารอ
 เหตุบุญญาตนทำหนอ
 ที่ประสงค์จำนงปอง
 รู้ชอบผิดโดยทำนอง
 ได้นามเรียกทรงบัญญัติ
 จักขวยชวนเร่งศึกษา
 จะสบสุขสถาพร ฯ
 ฌาติมิตฺตา สขาจเม
 ปุพฺพเพกตมฺนุสฺสรํ
 ยาวญฺญาปริเทวนา
 อวิทฺฐจฺจนฺติฌาตโย
 สงฺฆมฺหิสฺสฺปติญฺจิตฺตา

ที่มรดกตีหิตายสุส
 โสณาติธมฺโมจยนิทสุสโต
 พลญจภิกขุณมนุปฺปทินฺนํ
 มวณฺหุมฺมะนุสสา
 ทฺวํโลกยะมณฺทล
 เมื่อบุตราบุตรี
 สหายมิตรและภรรยา
 ลาโลกย์กัลโลยลับ
 สูประระโลกย์อัน
 คณาชอยู่ภายหลัง
 โศกเศร้าวฤทัยหาย
 โดยเหตุระลึกถึง
 กอบกิจอุปะการ
 ถึงแม้จะรำพรรณ
 ไม่เสื่อมไม่บันเทา

จานโสอุปกปฺปติ
 เปตานปุชาจกตาอุพารา
 ตุมฺเหหิปุณฺณปฺสฺต้อนปฺปกนฺติ
 ทุคณานิกฺกกรชน
 และทุกชาติทุกภาษา
 ชนะนี้และบิดา
 ประยฺยูรญาติเฝ้าพันธู์
 มลายดับซึ่งชีวัน
 ไม่มีสิ่งกำหนดหมาย
 คนึ่งหวังไม่เว้นวาย
 ปรีเทวะแตกาล
 ชนะซึ่งชีवालัญ
 สิ่งนั้น ๆ ให้แก่เรา
 เฝ้าโศกศัลย์และมัวเมา
 ทุกข์ทเวศเป็นอาจิณ

ผู้ม้วยห่อนรู้สึก
 ผู้โศกจะเศร้าอัน
 เมื่อคิดกะตัญญู
 แห่งผู้มลายชนม์
 ควรทนกระทำการ
 แแต่ห่มุ่ควรบูชา
 เพื่อให้สำเร็จผล
 ชนนั้นคงดีใจ
 หากว่าวิบากผล
 ส่วนสุขสดาพร
 ความดีที่ตนเอื้อ
 แแต่ผู้ถึงแก่กรรม
 เป็นส่วนบูชายิ่ง
 ทุกชนาไม่ว่าใคร
 อีกทั้งเพิ่มกำลัง

และลึกหรือไต่ยิน
 ทริยะเปล่าไม่เป็นผล
 ที่คุณูปะดำกัถน
 กระทำไว้แต่ก่อนมา
 ให้ทานทักษิณา
 แล้วอุทิศผลส่งไป
 แแต่พวกชนที่บัลโลย
 และจะน้อมประนมกร
 บมิตถถึงผู้มรณ
 ก็ปรากฏแก่ผู้ทำ
 คิดแผ่เผื่ออุปะถัมภ์
 มลายชีพนิราไกล
 ย่อมเป็นสิ่งสบนิไสย
 ย่อมยินดีและปรีดา
 แแต่ห่มุ่สังฆวรา

ล้วนแล้วด้วยคนมา
 ขอเชิญท่านทั้งหลาย
 ตีโรกุกทะสุทรนาม
 สพุพิโยวิวัตขนตุ
 มาเตภวตุนตราโย
 อภิวัตนสลีสส
 จตตุโรธมวามตุนตืออายุวโนสุขิปลัง

ขออำนาจผล
 จงสมอารมณ์หวัง
 ขอให้อายุนั้น
 มากบิ่อย่างยิ่งหย่อน
 ขอให้มีความสุข
 ผ่องใสวิสัยตา
 ขอให้มีความสุข
 สิ่งใดที่ได้เคย
 ขอให้มีความ
 เกชาสง่างาม

คิดสิ่งชอบประกอบตาม
 ทงหญิงชายจงทราบความ
 มะอัทเถขอเอว้ง
 สพุพิโรโควินสุสตุ
 สุขี่ที่ขมายุกอกภ
 นิจจวุฑฒาปจจาโยโน

แต่หมู่ชนท่านผู้ฟัง
 จุกตั้งอำนาจพร
 อยู่ยืนมั่นสถาวร
 ใ้เหมือนกลอนพรรณา
 พรรณรายงามรจนา
 พิศไสภาน่าชมเชย
 นิราศทุกซ์แสนสะบาย
 อย่าละเลยเลวเสื่อมทราม
 อนันต์มากเหลือหลาม
 เสรีจสมตามตั้งพรเทอญ

ผ. ผี

ผีมีที่กายเราเนืองนิจ	ควรจะคิดเวทนานิจจาเอ๋ย
ใครจะไม่ใช่ผีไม่มีเลย	ย่อมต่างเคยรู้เห็นตามเป็นจริง
ตามบัญญัติจัดว่าเวียนเปลี่ยนภพชาติ	ด้วยอำนาจกรรมกิเลส- -เป็นเหตุยิ่ง
วิบากกรรมนำผลวนปะวิง	ให้สัตว์วิ่งว้ายภพจบไม่ลง
เพราะปัญญาตาญาณพลาดข้างจิต	เป็นหมอกมืดด้วยตัณหา- -พาให้หลง
ไต่รับผลทนทุกข์เที่ยวบุกกอง	ว้ายเวียนวงอยู่กับตายไม่วายวัน
เห็นกับตาน่าจะกลัวยังมัวดี	เข้ายึดถือกอดครักสมบัติขั้น
ไม่รู้สักตรีกตรองสมองต้น	พุกสันทุาก็คือโง่เหมือนโกลา

บทที่ ๑

เกษาผมงมงายหมายว่าสวย	ยังถือด้วยไซ้แค้นมชมเฉย ๆ
แต่งให้งามตามนิยมหลงชมเชย	ใครเกินเลยกล้ากลายไม่ได้เที่ยว

อนิจจังทั้งสั้นอย่ากินแห้ง   เดียวก็แปลงเปลี่ยนสีไม่มีเจสีว
 ลงปลายขาวราวสำลีไปที่เดียว   หัวใจเหี่ยวเห็นแต่ผสมชมไม่ลง
 พอล่วงลับดับชีวิตผมปลิดปลง   ก็สูญหมดเห็นกับตาไม่หน้าหลง
 ล้วนเครื่องพ้อพ้อใจให้พะวง   เท่ากับผงถมแผ่นดินอย่ากินใจ

บทที่ ๒

อันโลมาว่าชนคุกกล่นกลาด   น่าอนาถไม่เห็นมีดีตรงไหน
 หลงนิยมชมขนด้วยกลใด   พอบรรลยเห็นชัดอนัตตา

บทที่ ๓

อีกนักขาน่าซังอย่าหวังรัก   ถอดหรือหักเรื่องเลิบบเจ็บหนักหนา
 ยาวต้องตัดขัตุคุณุระอา   ยังรักษาความสะอาดไม่ขาดวัน
 ลองปล่อยปละละไว้คงได้เห็น   ว่าเลิบบเป็นโทษภัยใหญ่มหันต์
 มีกลิ่นไอไซ้จะแกล้งแต่งรำพรรณ   โทษอนันไม่ใช่เล่นเป็นกังวล
 กลับนิยมชมว่างามเมื่อตัด   ประคองขัตุเชิษฐทุกหน
 ความเห็นผิดคิดว่างามตามใจตน   ไม่เห็นผลที่ชั่วมัวแต่ชม
 ครันล่วงลับดับขันธุ์ก็พลันหาย   เหมือนร่างกายทั้งสั้นทั้งดินถม

ย่อมสูญลบลับไปไครนิยม   เท่ากับมสิ่งที่ไม่มีความ

บทที่ ๔

อันทันตามาที่หลังก็ตั้งทุกข์   ไม่มีสุขเลยจริง ๆ ล้วนสิ่งชั่ว
 ครั้นจะงอกออกมาก็น่ากลัว   บางคนตัวร้อนรันทนเวทนา
 มีแต่ภัยใหญ่หลวงจนล่องหล่น   เจ็บมากหนกว่าจะหักชั่วหนักหนา
 เป็นหลายอย่างต่างกันเหลือพรรณามาเมื่อเป็นโรคพัน โยคตลอด
 เคี้ยวอะไรไม่สนิทไปติดราก   แสนลำบากที่สุดจะหลุดถอน
 ที่เจ็บมากหายากหายคลายอาวรณ์   ต้องจ้างถอนจ้างทำกันรำไป
 กลิ่นก็เหม็นเห็นว่างามความที่หลง   ตั้งจิตรจงเสาะหาหุยกยาใส่
 คิดจะไม่ให้หักรักอะไร   เทียงเมื่อไรคงหักอย่ารักขัง

บทที่ ๕

อันตะใจคือหนังบังกายว่าง   สีขาวบางสนิทปีกมั่งสัง
 คุกายเราเผ่าคิดอนิจจัง   จะนึกหวังสิ่งใดไม่ได้เที่ยว
 ไม่ละเว้นเห็นทุกสิ่งซึ่งกันแก่   จงดูแต่หนังหน้อยก็คอยเที่ยว
 ยิ่งคิดไปใจสลดหมกทีเดียว   ลงปลายเลี้ยวตกลงก็กองตาย

หรือเห็นมีที่ไหนผู้ใดนั้น   ไม่กับขั้นอยู่ไปตั้งใจหมาย
 ไม่มีผู้อยู่ตลอดคงวอควาย   ควรจะหายเห็นผิดจงคิดดู ๆ

บทที่ ๖

อีกมังสังคือเนื้อหาเบื่อน่าย   ชีวิตวายก็คงเห็นว่าเหม็นอยู่
 เมื่อยังเป็นเห็นประเสริฐเฝ้าเชกชู   พิศดูเนื้อหาหนังปลั่งวิสัย
 อนิจจังทั้งสิ้นอย่ากินแห่ง   กลิ่นก็แรงร้ายนักเมื่อทักษัษย์
 น่าสังเวชหนักหนาไม่ว่าใคร   ต้องบรรลัยเที่ยงแท้เป็นแน่นอน
 ชีวิตชาคกลาคกลามังสาขยับ   ก็กลายเป็นเนื้อหาเหม็นเป็นเหยื่อหนอน
 อนิจจังมังสาเหลืออาวรณ์   ถึงคราวจรถ้องพลากจากกันไป

บทที่ ๗

อัฐฐีคือกระดูกเอ็นผูกแน่นไม่   มีแก่นสารจริงทุกสิ่งสรรพ
 เกิดสำหรับกับร่างอย่างสำคัญ   ครั้นชีวิตวอควายทำลายไป
 เหมือนร่างกายชายหญิงสิ่งที่รัก   ต้องผลัดกายอย่าพะวงคิดหลงไหล
 ยังคงมีดีชั่วติดตัวไป   จงตั้งใจเป็นนิตย์คิดถึงธรรม
 คุณพระรัตนไตรวิสัยเลิศ   สิ่งประเสริฐเช่นสวคมนต์ต้องบ่นว่า

ยึดให้มั่นกันภยตั้งใจจำ

ต้องกลัวกรรมไว้มากจะยากนาน ๆ

บทที่ ๘

กิโถมะกังพังผืดพันมั่งสะ

เหนียวเนื้อกะเอ็นหนังสี่สังไส

พังผืดนั้นพันพัวอยู่ทั่วไป

พอบรรลัยสิ้นชีพรีบทำลาย

ลงเน่าหนองกองยุบเป็นบุพโพ นำพุโรคิดไปแล้วใจหาย

สังขารมาเกิดกำเหนิดกาย ตั้งหนึ่งสายกระสินธ์สมุทรมุคเป็นฟอง

แตกกระจายด้วยพระพายกระพือพัด เหมือนฝูงสัตว์ในแผ่นดินสิ้น

- ๕
- ทิ้งผอง

นึกดูเกิดเกิดกับตายก็คล้ายฟอง เกิดแล้วต้องดับ ไปขอให้คิด

สิ่งกุศลอะกุศลของตนแน่ เป็นของแท้คล้ายเงาตามเราคิด

ชิตอื่นหมิ่นแสนแม่นจะชิต ไม่สนิทเกื้อหนุนเหมือนบุญกรรม

จงตั้งจิตคิดสร้างทางกุศล จะเป็นผลติดไปได้ยังคำ

อกุศลผลร้ายอย่าหมายทำ เร่งกลัวกรรมเกรงผิดจะติดไป ๆ

บทที่ ๙

อันตะคุณงั้นนั้นไซ้คือไส้เล็ก เช่นกับเด็กต้องอยู่กับผู้ใหญ่

สายคอติดชิดกันอยู่ชั้นใน   ไม่ห่างไกลอยู่ด้วยกันในกรรม
 เมื่อยังคมีอยู่ชูชีวิต   ครันคัยจิตรเนาเหม็นเหมือนเช่นว่า
 เห็นทุกอย่างร่างกายร้ายระอา   ถึงเวลาที่สุคก็ชุกโทรม
 อย่างวงงหลงรูปจวบเอาศพ   เร่งปรารภถึงความงามของโฉม
 ล้วนของเนาเผ้าพะวงหลงประโลม   เมื่อไรโทรมจึงรู้สึกนึกระอา
 รักกับหน่ายกลายเป็นชังไม่นั่งใกล้   เทียงเมื่อไรเรื่องมนุษย์เหมือน

-มุตสา

เวลารักจกกลืนขึ้นวิญญาน์   ถึงเวลาเนาเหม็นเห็นก็เมิน
 ต่อให้บุครภรรยาวงษามิตต   พอชีวิตวายวางก็ห่างเหิน
 ร่างกายใจใช้ว่าห่างเช่นทางเดินห่างเหลือเกินยิ่งกว่าห่างที่ทางไกล
 เช่นหนทางห่างไกลคงไปถึง   ห่างลึกซึ่งชีพพอดับกลับไม่ได้
 ระวิโยคโคกเศร้าวสั๊กเท่าใด   ก็คงไม่พบเห็นเหมือนเช่นเคยฯ

บทที่ ๑๐

หนหารูคือเอ็นเป็นเส้นชัก   ให้พยักพุดจากายาไหว
 เทียวรตริงพันพัวอยู่ทั่วไป   ตามวิสัยของสัตว์อุปติมา

อันร่างกายคล้ายหุ่นที่คนเซ็ด
 ผู้ที่ชักให้ไหวงายา
 ถ้ามหายสายหุ่นก็สูญหมด
 หารกเทียบเปรียบความตามบาลี พอเป็นที่ระลึกรู้สึกใจ
 เหมือนกับเส้นเช่นสายในกายหุ่น ชีวิตสูญแล้วก็เส้นหาเห็นไม่
 พอแตกดับเส้นสายก็หายไป ตามวิสัยมรณาของสามัญ ฯ

บทที่ ๑๑

อัญญิมิณูขังฝังอยู่ในกระดูก
 สิ้นชีวันบรรลัยไม่ได้การ
 ไปแต่ตัวทั่วทุกคนชนทั้งหลาย
 ต่อให้รักหนักกว่าชีวลัย
 คงรู้สึกนึกให้ใจวังเกียด
 ความรักขังทั้งนั้นย่อมผันแปร
 กลมเป็นลูกมีเชื้อเมื่อสังขาร
 ไม่อยู่นานสูญหมดสลดใจ
 ยังไม่ตายพร้อมพรักรคนรักใคร่
 พอสิ้นใจเนาเหม็นไม่เห็นแล
 ใครจะเบียดอยู่กับผีไม่มีแน่
 เห็นเที่ยงแท้เกิดกายต้องวายปราณ

บทที่ ๑๒

วักงม้ามตามบาลีท่านมีไว้
 ว่าอยู่ในหว่างทรวงหวังสถาน

ตั้งจะกลุ่มหุ้มดวงกลมมาลัย
 ดวงหทัยอาศัยเหมือนเพชร
 สีแดงคล้ายว่าชีวิตคิณหทัยา
 ชีวิตพราวจากกายทำลายสูญ
 เร่งกลัวกรรมจกจ่ายาคคโอง

มีพื้นฐานคล้ายดอกปทุมมา
 แฉกซ้อนอยู่ในกลีบบุบผา
 ในอุราเบื้องซ้ายเหนือชายโครง
 ปฏิกุลเนาเหมือนเห็นโต้งๆ
 คึกซึกโยงเหนียวใจไว้ให้ตี๋ๆ

บทที่ ๑๓

ปีหะกัถังวิสัตชนาบท
 คือชั้นเนื้อนามสัญญาเรียกว่าไต
 อยู่เบื้องซ้ายชายโครงของมนุษย์
 สิ่งสำคัญมันหมายในกายตัว
 ชีวิตวางร่างกายก็หายสูญ
 สิ่งที่รักสักนึกไม่ติดไป
 สาระพรรณอันมีสิ่งที่รัก
 อันโมหะอะวิสามักพาเลย
 เพราะไม่รู้ร่องทางไม่หยั่งน้ำ

ท่านกำหนดตามที่บาลีไซ
 สีละไมคำทมิฬเหมือนลั่นว้าว
 ทั้งบุรุษสตรีย่อมมีทั่ว
 มีอยู่ซั้วกว่าชีวิตจะปลิดไป
 ปฏิกุลเห็นประจักษ์เมื่อตักษัย
 รักเท่าไรก็ไม่คืนมาสิ้นเซย
 ต้องคิดหักห้ามใจให้เฉยๆ
 เหมือนเรือเกยติดหาดอนาถใจ
 ว่าจะล้าลึกซึ้งเพียงไหน

เห็นมีน้ำว่าเดินจนเกินไป

จงกำหนดจดจำคำที่แนะนำ

อย่างวางงหลงเพลินจนเกินตัว

หะหะยังตั้งอยู่หว่างกรางอูระ

แดงละม้ายคล้ายมั่งสังเมื่อยังศิ

แม้ป่วยไข้ไม่หนักก็จักเห็น

พึ่งทวยหู่ทวยใจใช้ปัญญา

ชีวิตคับบัวไปหัวใจหยุด

ความเห็นชนคนละอย่างต่าง ๆ กัน

แม้ไม่ถึงซึ่งวาระถึงจะป่วย

ที่ยากจนคั่นแค้นแสนระอา

บ้างกลุ่มกัลกัชต์แค่นแน่นในจิตร กินยาพิษผูกคอตายหมายประสงค์

ไม่ถึงที่ชีวิตไม่ปลิดปลง

ถึงวาระจะอยู่ที่ไหนก็ไม่พ้น

ความบรรลย์ใครจะกล่าวพยากรณ์

ต่อเมื่อใดเรือติดคิดถึงตัว

ต้องได้แกะคิดกันถึงต้นขั้ว

จะเมามัวของเนาไม่เข้าการ ฯ

รูปคล้ายกะบัวตุ้มประทุมสี

เด่นไม่ถ่มไม่ห่างอย่างธรรมดา

ว่าใจตื่นผิดกันชั้นหนักหนา

ตามตำรามตหนอต่อ ๆ กัน

เป็นที่สุคตมรณาชีวาสามัญ

ความเห็นนั้นว่าถึงที่สิ้นชีวา

คงไม่ม้วยไข้ว่าตายง่ายหนักหนา

อยากชีวาอวตวยตายไม่ลง

ลงปลายนคงมีผู้ช่วยไม่ม้วยมรณ

คงรับผลที่สุดไม่หลุดถอน

คำพระสอนสุกแท้แต่บุญกรรม

กาฬปกฺเข ย ถาจนฺโท หายเตวสุเวสุเส

กาฬปกฺขุ ปโมราช อสตีโหติ สมากโม

แสงจันทร์ในข้างแรม มีแต่หริ่ง ๆ ทุกวัน ๆ ฉันท

สมาคมกับอสัตบุรุษ ก็เปรียบได้กับแสงจันทร์ในข้างแรม

คือมีแต่ทำให้เสื่อมสัน

สุกุกปกฺเข ย ถาจนฺโท วทฺตมเตว สุเวสุเว

สุกุกปกฺขุ ปโมราช สตีโหติ สมากโม

แสงจันทร์ในข้างขึ้น เบ่งแสงขึ้นทุกวัน ๆ ฉันท

สมาคมกับสัตบุรุษ ก็เปรียบได้กับแสงจันทร์ในข้างขึ้น

คือมีแต่ทำให้รุ่งเรืองเจริญขึ้น

อคฺคิ วติณฺณ กฏฺฐมฺหิ โโกโรยสฺส ปวทฺตมฺติ

นินฺหิตฺติ ตสฺสยโส กาฬปกฺเข วจนฺทิมมา

ความโกรธของผู้ใดเจริญขึ้น เหมือนเพลิงติดกองหญ้าแลไม่มี

เกียรติยศของผู้นั้น มีแต่เสื่อมสัน เหมือนแสงจันทร์ในข้างแรม

อนนโท ชุมเกตว โภยสส ปสมมติ

อาปุรติ ตสสยโส สุกกปกฺเข วจนทิมมา

ความโกรธผู้ใคร่จับเสียได้ เหมือนเพลิงหมดเชื้อมอดแล้ว
เกียรติยศของผู้นั้น มีแต่เฟื่องฟู เหมือนกับแสงจันทร์ในข้างขึ้น

ยสส ปาปํ กตํกมมํ กุสเลน ปหียติ

โสมํโลกํ ปภาเสติ อพฺภา มุตฺโต วจนทิมมา

ผู้ใดทำบาปกรรมแล้ว ละเสียได้ด้วยกุศล ผู้นั้นชื่อว่า
ทำโลกนี้ คือตัวเองให้รุ่งเรือง เหมือนดวงจันทร์พ้นแล้ว

จากหมอกเมฆ

โยจฺปุพฺเพ ปมตฺตชิตฺวา ปจฺฉา โสณปฺ ปมชฺชติ

โสมํโลกํ ปภาเสติ อพฺภา มุตฺโต วจนทิมมา

ผู้ใดผู้หนึ่ง เมื่อก่อนประมาทแล้ว ภายหลังกลับตัวได้

ไม่ประมาท ผู้นั้นชื่อว่า ทำโลกนี้คือตัวเองให้รุ่งเรือง

เหมือนดวงจันทร์ หนึ่งแล้วจากหมอกเมฆ

สพโพว อาทิตโตโลก
 สพโพพชช ลิตโตโลก
 โลกร้อนระออยู่ทั่วทุกแห่ง
 โลกเป็นเพลิงแลบอยู่ทั่วทุกค้ำ
 สุขसानนุ ตริทุกข์
 สุขวายิ ทิวาทุกข์
 ทุกข์เกิดในลำดับสุข
 สุขหรือทุกข์ ทั้งสองประการนี้
 ทุกข์ สุขสฺ สรูปน
 ทุกฺขา เมว หิสฺมโภติ
 ทุกข์ลวงคนประมาท
 ทุกข์เท่านั้นเกิดขึ้น
 ชาตสฺส มรณโหนติ
 นิพพาน คมนัมคคิ
 ความตายมีอยู่แก่คนเกิด
 พึงทำทางไปสู่พระนิพพาน

สพโพโลก วิชูปโต
 สพโพโลก วิชูปโต
 โลกเป็นควันอยู่ทั่วทุกหน
 โลกเป็นบ้วนอยู่ทั่วทุกทิศ
 ทุกฺขसानนุ ตริสุขิ
 นียตํกิลฺลทุกฺกิตติ
 สุขเกิดในลำดับทุกข์
 ต้องได้รับแน่เป็นธรรมดา
 ปมตฺตมตฺติ วตฺตตติ
 ทุกฺเขโลกิ ปตฺติญฺจิตโต
 ค้ำยค้ำแห่งความสุข
 โลกตั้งอยู่ในกองทุกข์
 ชาโตทุกฺขา นิปฺสฺสตติ
 จิปฺปเมว วิโสธเย
 เกิดแล้วก็ประสพทุกข์
 เพื่อพ้นทุกข์เถิด

รายการอาหาร

อาหารทั้งสามอย่างนี้ คุณประยงค์ เป็นผู้สอนให้ข้าพเจ้าทำ และข้าพเจ้าก็ทำเรื่อยมา มีผู้รับประทานแล้วชอบ ขอให้ข้าพเจ้าจดตำราให้ และขอให้พิมพ์ใส่ไว้ในหนังสือเล่มนี้ด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการสมควร จึงได้พิมพ์ต่อท้ายไว้ใน หนังสือเล่มนี้ เพื่อจะได้เป็นประโยชน์กับผู้ต้องการในอาหารนี้

กะป๋าทอด

เครื่องปรุง 1 กะป๋ี่ 2 ตะใคร้ 3 หัวหอม 4 กะชาย 5 มะพร้าว
 6 ถั่วลิสง 7 ปลาอย่าง 8 เกลือ 9 ไข่ 10 น้ำตาลปีบ
 11 น้ำมันหมู สิ่งเหล่านี้กะให้เท่าๆ กันเว้นจากเกลือ
 กับน้ำตาล ใส่เค็มหวานตามรสชอบ กะชายให้มากกว่าสิ่งอื่นนิดหน่อย ส่วนมะพร้าวต้องเอาซีกใหญ่-
 เชื่องๆ น้อย

วิธีทำ

ตะไคร้หั่นใส่ครกโขรกให้ละเอียด มะพร้าวขูดให้
 หมกซีก แล้วเอากระบี่ หัวหอม กะชายถั่วลันเตา ปลา
 ย่าง เกลือกะพอบประมาณ หยิบเอามะพร้าวที่ขูดแล้ว
 ประมาณเสกหยิบมือ ใส่ครกโขรกลงไป ในตะไคร้ที่
 โขรกแล้ว โขรกให้พร้อมกันให้ละเอียดอีกครั้งหนึ่ง
 แล้วใส่น้ำตาล น้ำปลา ชิมดูตามรสที่ชอบ เสร็จแล้ว
 นำ มะพร้าวที่ขูดแล้วมาคั้นกะทิให้น้ำข้นๆ ใส่กะทะ
 นำของที่โขรกแล้วทั้งหมดลงไปเกี่ยวกับกะทิให้แห้ง
 แล้วตักขึ้นมา บิเน่เป็นก้อนเท่าหัวแม่มือเอาไข่อ้อย
 ประมาณตุ๋นๆ ของมากก็ประมาณสามหรือสี่ฟอง ถ้า
 ของน้อย ก็ประมาณฟองหนึ่งหรือสองฟอง ตีให้ฟู
 เอาน้ำมันใส่กะทะตั้งไฟให้ร้อน แล้วหยิบซุบไข่ทอด
 ทีละลูก กะน้ำมันอย่าให้น้อยเกินไปหรือมากเกินไป
 ไฟก็อย่าให้แรงมากนัก เสร็จแล้วตักใส่จานรับประทาน
 กับข้าวแซ่หรือจะรับประทานเป็นกับข้าวก็ได้

พริกทอด

เครื่องปรุง พริกหยวกประมาณ 10 เม็ด เชื่อง ๆ หมูสามชั้นสาม-
ซีก หอมแดงประมาณสามหัวใหญ่ ๆ ถั่วลิสงนิก
หน้อยป่นไว้ หัวกะทิประมาณครึ่งถ้วยชา ไข่สอง-
ฟอง พริกไทยห้าหกเม็ด กะเทียมหกหรือเจ็ดกลีบ
น้ำตาลปี๊ป น้ำปลาน้ำมันหมู กะพอประมาณ

วิธีทำ ล้างหมูให้สะอาด แล้วหั่นหมูกับหัวหอมให้เป็นชิ้นสี่
เหลี่ยมเล็ก ๆ เท่าๆกัน เอาพริกไทยกับกะเทียมโขรก
ให้ละเอียด แล้วใส่หมูกับหัวหอมถั่วลิสงที่ป่นไว้กับ
กะทิน้ำตาล น้ำปลา คลุกให้เข้ากันดี พริกหยวกล้าง
ให้สะอาด ถ้วนเอาเม็ดออกแล้วเอาเครื่องที่คลุกกัน
ไว้ ใส่แทนลงไป ต่อยไข่ตีให้ฟู เอาน้ำมันใส่กะทะ
ตั้งไฟพอน้ำมันร้อน หยิบเอาพริกชุบไข่ทอดทีละ-
เม็ดจนหมด สุกแล้วตักใส่จาน รับทานกับข้าวแซ่

กะปิทอดกับพริกทอด^๕ เป็นอาหารรับประทานกับข้าวแช่หรือที่เรียกว่า ข้าวจานน้ำ สอยดอกมะลิ มีผักเช่นแตงกวาจัก มะม่วง คีบจักเป็นใบไม้ กะชายจักเป็นดอกจำปี และมีปลาเย็สนผัก หัวหอมใส่ใส่เป็นต้น

แกงบวน

เครื่องปรุง เนื้อหมูแดงครึ่งกิโล หมูสามชั้นครึ่งกิโล ตับหมูสามชีก ปอดหมูสามชีก ใส่อ่อนหมูสามชีก หัวใจหมูหนึ่งหัว ปลาย่างตัวงามๆ หนึ่งตัว ไบมะคุม ไบตะไคร้ประมาณหนึ่งกำมือ คื่นฉ่ายหนึ่งกำมือ ลูกจันทร์สองลูก หัวปลากุเลาหนึ่งหัว รากผักชีกับกะปินิดหน่อยพอประมาณ น้ำตาลน้ำปลากะพอสมควร หอมกะเทียมประมาณถ้วยเล็ก ไบมะกรูดสี่ห้าใบ

วิธีทำ
 ล้างทุกอย่างให้สะอาด หั่นปอกหอมลวกน้ำตักฟองทิ้ง
 เสียให้หมด แล้วหั่นทุกอย่างหั่นชิ้นพองามเตรียมไว้
 เผาหอมกะเทียมลวกจันทร์ให้หมด แล้วใส่ครก แกะ
 ปลาย่างกะปิรากผักชีลงโขลกพร้อมกันให้ละเอียด
 แล้วตักขึ้น ไข่เอาใบมะตูม ใบตะไคร้ ใบคื่นฉ่าย
 โขรกทำน้ำแกง หัวปลากุเลาต้มเอาแต่น้ำแทนปลา
 ร้า เสร็จแล้วเอา หมูสามชั้นลงผัดให้มันออก แล้ว
 ใส่เครื่องแกงลงไปผัดพอหอมใส่ทุกอย่างลงไป
 ผัดให้เข้ากันดี มีกลิ่นหอม แล้วใส่น้ำแกงที่โขลกไว้
 ใส่น้ำหัวปลากุเลา น้ำตาลน้ำปลา ชิมดูความรสที่ชอบ
 พอจะยกลงใส่ใบมะกรูดพอมีกลิ่นหอม รับประทาน
 อร่อยดี

พิมพ์ที่ ร.พ. ทวีรัชต์ ๗๗/๓๕ ซอยสพานมิตร ยานนาวา กรุงเทพฯ
น.ส. มารศรี ทวีปราชร์ชต์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๘

863147

9